

Konvencija br.131 - O utvrđivanju minimalnih plaća s posebnim osvrtom na zemlje u razvoju

Opća skupština Međunarodne organizacije rada koju je u Ženevi sazvalo Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada, održala je 54. zasjedanje 3. lipnja 1970. godine.

Imajući u vidu uvjete Konvencije o mehanizmu za utvrđivanje minimalnih nadnica, 1928. godine i Konvencije o jednakom nagrađivanju, 1951. godine, koje je veliki broj zemalja ratificirao, kao i Konvenciju o mehanizmu utvrđivanja minimalnih nadnica (poljoprivreda) 1951. godine,

smatrajući da su ove konvencije značajne za zaštitu grupe radnika koji su u nepovoljnom položaju,

smatrajući da je u sadašnjem trenutku neophodno usvajanje novog instrumenta kojim se dopunjuju ove konvencije i osigurava zaštita radnika koji imaju suviše niska primanja, instrumenta koji, iako općeprimjenjiv, skreće posebnu pozornost na zemlje u razvoju, budući je odlučila u okviru točke 5. dnevnog reda zasjedanja usvojiti izvjesne prijedloge u pogledu mehanizma za utvrđivanje minimalnih nadnica i problema u vezi s tim, s posebnim osvrtom na zemlje u razvoju,

i odlučivši da ti prijedlozi dobiju oblik međunarodne konvencije,

usvojila je 22. lipnja 1970. godine sljedeću konvenciju pod nazivom **Konvencija o utvrđivanju minimalnih nadnica**, 1970. godine:

Članak 1.

Svaka članica Međunarodne organizacije rada koja ratificira ovu Konvenciju obvezuje se da će uspostaviti sustav minimalnih nadnica koji obuhvaća sve grupe radnika čiji uvjeti zaposlenja zahtijevaju njihovu zaštitu.

Nadležni organ u svakoj zemlji u suglasnosti i poslije iscrpnih konzultacija sa zainteresiranim organizacijama poslodavaca i radnika, ako one postoje, odredit će grupe radnika koje trebaju biti obuhvaćene zaštitom.

Svaka članica koja ratificira ovu Konvenciju navest će, najčešće u prvom izvješću o primjeni ove Konvencije koji se podnosi shodno članku 22. Ustava MOR-a, grupe radnika koje možda nisu zaštićene shodno ovom članku, uz obrazloženje zašto nisu obuhvaćene, i u svojim kasnijim izvješćima obrazložiti će zakonsku primjenu i praksu u odnosu na grupe koje nisu obuhvaćene, kao i to u kojoj mjeri se ova Konvencija provodi ili se predlaže provoditi u odnosu na određene grupe.

Minimalne nadnice imat će zakonsku snagu i neće se moći smanjivati; u slučaju da se ne primjenjuju, odgovorno lice ili lica podliježu odgovarajućim kaznenim ili drugim sankcijama.

U skladu s odredbama stavka 1. ovog članka, slobodu kolektivnog pregovaranja treba u potpunosti poštovati.

Članak 3.

Prigodom utvrđivanja razine minimalnih nadnica, ako je to moguće i ako je u skladu s odgovarajućom nacionalnom praksom i uvjetima, neophodno je uzeti u obzir:

- a) potrebe radnika i njihovih obitelji, vodeći računa o općoj razini plaća u zemlji, troškovima života, davanjima iz socijalnog osiguranja i relativnom životnom standardu drugih društvenih grupa;

- b) ekonomske faktore, uključujući zahtjeve ekonomskog razvitka, razine produktivnosti i potrebu da se postigne i održi visoka razina zaposlenosti.

Članak 4.

Svaka članica koja ratificira ovu Konvenciju stvorit će ili održavati mehanizam prilagođen nacionalnim uvjetima i potrebama pomoću kojeg se mogu utvrđivati i povremeno usklađivati minimalne nadnice za grupe radnika obuhvaćene člankom 1. Konvencije.

U vezi sa stvaranjem, funkcioniranjem i izmjenom takvog mehanizma, treba predvidjeti iscrpne konzultacije s organizacijama zainteresiranih poslodavaca i radnika, ili, ako takve organizacije ne postoje, sa predstavnicima zainteresiranih poslodavaca i radnika.

Kad god to odgovara prirodi mehanizma za utvrđivanje minimalnih nadnica, treba omogućiti da u njegovoj primjeni neposredno sudjeluju:

- a) predstavnika zainteresiranih organizacija poslodavaca i radnika, ili, ako takve organizacije ne postoje, predstavnika zainteresiranih poslodavaca i radnika, na ravnopravnoj osnovi;
- b) osobe u čijoj je nadležnosti zastupanje općih interesa zemlje i koja su imenovane poslije temeljnih konzultacija s organizacijama zainteresiranih poslodavaca i radnika, ako te organizacije postoje, kada su takve konzultacije u skladu s nacionalnim zakonom ili praksom.

Članak 5.

Poduzet će se odgovarajuće mjere, kao primjeren sustav inspekcije dopunjen drugim potrebnim mjerama, radi osiguranja djelotvorne primjene svih odredaba koje se odnose na minimalne nadnice.

Članak 6.

Neće se smatrati da se ovom Konvencijom revidira bilo koja postojeća konvencija.

Članak 7.

Obavijest o formalnoj ratifikaciji ove Konvencije dostavlja se generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada radi registracije.

Članak 8.

Ova Konvencija obvezuje samo one članice Međunarodne organizacije rada čije su ratifikacije registrirane kod generalnog direktora.

Konvencija stupa na snagu 12 mjeseci od dana kad je generalni direktor registrirao ratifikacije dviju članica.

Nakon toga, ova Konvencija stupa na snagu, za svaku članicu, 12 mjeseci od dana registriranja njene ratifikacije.

Članak 9.

Članica koja je ratificirala ovu Konvenciju može je otkazati nakon isteka roka od 10 godina od dana kad je Konvencija prvi put stupila na snagu aktom koji se dostavlja generalnom

direktoru Međunarodnog ureda rada radi registracije. To otkazivanje stupa na snagu godinu dana od dana kad je registrirano.

Svaka članica koja je ratificirala ovu Konvenciju i koja, u tijeku godine poslije isteka desetogodišnjeg razdoblja spomenutog u prethodnom stavku, ne iskoristi pravo otkazivanja predviđeno u ovom članku, bit će obvezna za sljedeće razdoblje od deset godina, a poslije toga može otkazati ovu Konvenciju po isteku svakog razdoblja od deset godina, pod uvjetima predviđanim u ovom članku.

Članak 10.

Generalni direktor Međunarodnog ureda rada notificira svim članicama Međunarodne organizacije rada registraciju svih ratifikacija i otkazivanja koje su mu dostavile članice Organizacije.

Prigodom obavještanja članica Organizacije o registraciji druge ratifikacije koja mu je dostavljena, generalni direktor će skrenuti pozornost članica Organizacije na datum stupanja Konvencije na snagu.

Članak 11.

Generalni direktor Međunarodnog ureda rada, shodno članku 102. Povelje Ujedinjenih naroda, dostavlja generalnom tajniku Ujedinjenih naroda, radi registracije, potpune podatke o svim ratifikacijama i otkazivanjima koje je on registrirao, u skladu s odredbama prethodnih članaka.

Članak 12.

Kada to smatra potrebnim, Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada podnijet će Općoj skupštini izvješće o primjeni ove Konvencije i razmotrit će potrebu uvrštavanja na dnevni red Skupštine pitanje njene potpune ili djelomične revizije.

Članak 13.

Ako Skupština usvoji novu konvenciju kojom se ova Konvencija revidira u cijelosti ili djelomično, tada, ako novom konvencijom nije drukčije predviđeno:

a) ratifikacija nove revidirane konvencije od strane jedne članice, bez obzira na odredbe članka 9. ove Konvencije, znači ipso iure neposredno otkazivanje ove Konvencije ako i kada nova Konvencija kojom se vrši revizija stupa na snagu;

b) na dan stupanja na snagu nove revidirane konvencije, ova Konvencija prestaje biti otvorena za ratifikaciju od strane članica.

Ova Konvencija u svakom slučaju ostaje na snazi u svom sadašnjem obliku i sadržaju za one članice koje su je ratificirale, ali nisu ratificirale revidiranu konvenciju.

Članak 14.

Engleski i francuski tekst ove konvencije jednako su vjerodostojni.

